

RUGUL APRINS

THE BURNING BUSH

Monastic Journal

SUMMER 2023

Vol. 36

No. 2

TABLE OF CONTENTS

3	Greetings from Mother Gabriella
4	Man's Drama and His Salvation
14	Announcements
15	Pilgrimage Schedule

CUPRINS

10	Drama omului și mântuirea lui
15	Programul zilelor de hram

GREETINGS FROM MOTHER GABRIELLA

What is the joy of life in Communion? What does it mean “being as Communion” in general and in the monastic life in particular?

Monastic life remains to this day, something of a mystery, something strange, bizarre, still raising the question: what is it good for? Or why would anyone live this way? It is for the love of God that we chose to live like this!

As human beings, we live and exist only as much as we love: love our fellow man, the entire created world around us and God. Fr. Sophrony of Essex says that our knowledge of God is measured by our love for Him. If we are serious about our spiritual life, we need to start with redirecting our focus and concerns from I, ME and MINE to the other. Not my will, but Thy will, which in everyday life translates, that we live for our brothers and sisters, for our neighbors, for our fellow man. We must have always before our eyes “the other”, to be able to say what many of the saints have said: *my brother is my salvation; my brother is my life*. This is the focus of anyone living either as a hermit or in a monastic community. It should be everyone’s focus. This is the reason that gives meaning to life!

As I watched the surface of the water on the ponds in early morning, I could not see clearly what was moving under the water, but I could see the ripples formed on the surface caused by the movement under the surface, some were bigger, and some were smaller. It reminded me of the work of the Holy Spirit in ourselves, of the effect of the prayer of the monastics, that we may or may not be aware of. We don’t always see them at prayer, but we experience the effects.

It is in the early hours of the day –even before the birds start their morning song of praise– that prayer takes another dimension. As the “*Lord have mercy*”- follows the petitions on behalf of so many who ask for prayers, one lives in communion with those one prays for, participating in their joys and sorrows, by identifying with their needs, their pain, their tears, the fears of the young and old. Many are remembered by name and many only God knows their names and needs. But at the moment of prayer, in the stillness of the night, is when we can become so much more aware of the communion of the saints.

Only by offering of ourselves we experience the true meaning of life!

Man's Drama and His Salvation

“Lord, save me!”

The gospel passage that was read refers to what happened when the Lord walked on water and called St Peter to walk on it as well since he had asked to be able to. And in fact, St Peter also walked on the water.

In the fourth watch of the night, meaning daybreak, the disciples witnessed Christ walking on the water of the sea. And when the disciples saw Him walking on the sea, they were troubled, saying, ‘It is a ghost!’ And they cried out for fear. But immediately Jesus spoke to them, saying, ‘Be of good cheer! It is I; do not be afraid.’ The disciples thought they were seeing a ghost, and the Lord, recognizing their fear, heard their cries and said: “It is I. Do not be afraid.” And St Peter being the impulsive one that he is, even here he replied: “If it is really You, Lord, give the command for me to draw near you by walking on the surface of the waters.” So, He said, “Come.” Christ gave him the command and St Peter got out of the boat; walking on the waters, he went toward Christ.

But when he saw the wind was boisterous, he was afraid; and beginning to sink he cried out, saying, ‘Lord, save me!’ (Matt 14:30). On the one hand he put his trust in Christ’s word and he himself also walked on the waters as did the Lord. On the other hand, as a weak person, given that he has experience of nature—he knows what the winds can cause and what damage a storm can inflict—he then directed his attention to the wind, ceased to focus on Christ and thus began to sink. Therefore, he cried aloud, Lord save me. Christ immediately grabbed him by the hand, but at the same time He challenged him saying: O you of little faith, why did you doubt? (Matt 14-31).

This incident summarizes man’s drama and his salvation. The essence of the matter is just how much desire we have to come to understand things exactly as the Lord intends us to know them and how much desire we have to accept things as the Lord wishes us to accept them. We are not all in order simply by being Christians, and good Christians at that, by going to Church regularly and keeping the typical duties of a Christian superficially. The reality is that we are not Christians as God intends us to be, as we ought to be.

In the case of the Apostle Peter, we see that at the very moment he denies himself—he does not destroy himself, he simply detaches himself from himself, and it is as if at this time it is Christ alone Who exists for him—he leaves himself entirely to Christ by showing trust in the command He gives; and then he walks on the water exactly as Christ did. He walks on the water as if he were not a normal man—one who, due to the natural effects of gravity, would have sunk below the waves.

This same St Peter, not on the next day or after a few moments but at the exact same time, begins to sink; the very same St Peter. As the Evangelist points out, but when he saw the wind was boisterous, he was afraid; having forgotten Christ, he returns to himself. This is the chief cause of fear, fear that he will drown; and he begins to sink. At this point let us recall that some people not only talk about things but also suffer from them. Fearing that they will get sick, they get sick. Fearing that something else may happen, it happens. In other words, in this case, it is as if a person is asking for this illness, or for any other sort of misfortune. In this instance, it is as if St Peter himself wishes to sink. I said before that herein lays the great mystery of man's tragedy and drama, which includes the totality of man's misfortune but also his salvation.

I have deified myself

As we have said many times, man's chief sin is that he deifies himself. He ceases to have God as God, irrespective of the fact that he may recite the Creed or Our Father, praying to God and asking for help. His whole soul functions in such a way that the self has become a god. Since man has himself as god without the self being god, what is to occur? All evil will erupt, all misfortune will take place: man will sink within himself and drown there.

In today's age, as I see it, it is impossible to remove from man this deranged thinking of self deification. This being the case, how is it possible for people to come to understand what God wishes to say? How is one to come to know how to follow Christ, how to live the life in Christ, how to live according to Christ's will, according to Christ's commandments; how is one ultimately to have Christ within him and how will he be united to Christ so that the life of Christ can be infused in him? How can the wretched contemporary come to realize this?

Who has the good intentions to realize, to appreciate, to accept, and to confess: "This has been my sin up to this day, that I have deified myself. I took counsel of myself; I did whatever I wanted to do"? This applies even to a person's religious obligations, because we perform even them just as we wish. You may go to confession and confess as it pleases you but not God. You may go to receive Holy Communion, but in a way that pleases you and not as God would have wanted. You may even do your prayers, doing them in a manner to please yourself, but not in a way God would have wanted. The proof—if you question such a thing—is that in the end, Christ is not united with you, you are not united with Christ, Christ is not in you, and Christ's life is not within you. Ultimately you have not found God's joy, and in the end you are not a true Christian.

We often say: Isn't the same God at work? Isn't the Holy Spirit present

now? Isn't it the same Lord? Isn't it the same Church and the same sacraments even now? Why don't these things benefit us? Our soul has not been sanctified and our soul doesn't acquire release from the bonds of sin. Christ does not enter us to the point where we can recognize that Christ is with us as reflected in our lives—but we are also miserable. We are Christians yes, but we are most miserable and suffering, exactly because we have deified ourselves. In this regard, Christians do not differ in the least from the rest of the world.

As things happen to be, in all of mankind today—wherever you may go, whatever you may hear, wherever you may look—you will notice exactly the same thing, because all people think this way and act accordingly: they have deified themselves, the self is god. If they happen to remember God, they do so that He might come to serve them. They do not worship God, they do not serve Him, they do not love God, they do not give themselves to Him, they do not entrust themselves to Him, and they do not deny themselves so that they can become God's people. All of humanity acts in this way, and next to everyone else, Christians follow. Sure, they are Christians in name, but the very same spirit penetrates them, the very same mode of thought. Unfortunately, wherever you may go, you will come to the same conclusion.

Although man is miserable and unhappy instead of waking up to say: "What am I doing? Perhaps I am sinking because I think this way and act this way"? Instead of doing this, the more one sinks in his own will the more he deifies himself.

What is to blame for the downfall of mankind?

As long as St Peter had forgotten himself and given himself to Christ's command, having faith in Him, he stepped upon the sea and walked. When he remembered himself, out of fear, he began to sink. Because of fear—this is not a coincidence.

You may recall that at another time, we said that on that awful day when they captured Christ, before they led Him to the cross, they put Him on trial and took Him from person to person. The Apostle Peter, the same apostle, full of fear, comes to the point where he denies Christ three times. In contracts, the criminal hanging on the cross, who has no more fear—he is dying, so what else is left for him to fear? —he becomes enlightened. The criminal is illumined, not simply because he is on the cross and is dying. No. A noble desire is required. The other criminal, in contrast, is not illumined. This lawbreaker, however, is enlightened and comprehends things that had not previously been known and says things no one has ever said. For this reason, he is found worthy to enter Paradise first.

When they asked St Peter while he was in the courtyard of the archpriest: "Perhaps you, too, are also with Jesus?" despite having shared life

with Christ and despite knowing many things, he became afraid lest he also be arrested and put to death—and so he did what he did. The same thing happens here; he is afraid. As the Evangelist points out, when St Peter begins to see the fierce winds, he became afraid and as a result he began to sink.

But why is one afraid? One becomes afraid precisely because he hears that the idol within might be destroyed, fears that the deity he preserves within, his very self, which he regards as a god, will be demolished. When one denies himself and challenges his own will, nothing else remains to be preserved and he subsequently fears nothing. These are not mere words. Now, what we do these days is a different story. Frankly, we are deserving of pity.

As you may recall, when they went to St Basil the Great and threatened him, he responded: “Why do you threaten me? Will you exile me? Wherever you might take me, the earth is the Lord’s and its fulness (Ps 23:1). Will you take my belongings? What belongings? I possess nothing. Will you torture me? Will you beat me? I wish for you to do so. I am so weak that I will endure only a short time before departing to my Lord.” Saint Basil the Great! He converses about this topic so simply. He does not pretend to be brave, as we sometimes do from the safety of our armchairs.

The same thing occurred with the martyrs in the old days: they did not worry about martyrdom one bit; it is as if they were going through the most painless and harmless things. This is how they dealt with these things and this is how they spoke about them. Why? Precisely because they died to themselves and united themselves to God.

There for, sin is this: that man departs from God and deifies himself. And it can’t be otherwise, because man is created to have God. If he is not with God, he fashions the self to become a god or he will make gods of idols, as the ancient idolaters did—as some nowadays do—deify people, trends, and ideologies; they are worthy of our pity. However, the worst of it all is that each person deifies his own self.

We are on a wrong path

From this point on, pray as long as you wish, perform prostrations, go on pilgrimages, and do whatever else you desire. If you do not come to terms with this one thing, you will do all things in an effort to appease your own idol, offering sacrifices to the god within you, to your own self. A great many toils go to waste simply because they take place for our own god, namely, for our own selves. That is why we do not see our own sin and consequently do not know how to confess. This is why God does not trust us and this is why He does not grant us joy from the very outset, making us jubilant and feeling that we require nothing else but God’s joy.

Moreover, He wishes to give us His grace so that He can make use of us in enlightening others, in leading others to the truth so that they too can be saved.

However, He cannot trust us. Not because we are evil or because He dislikes us. Sometimes, after hearing such things, some people lose hope. They say that they came to hear a comforting word and not to hear something that leads them to disappointment. This is the good, comforting word: we must come to the realization, we must come to understand that we are on a wrong path, that our thinking is corrupted, and that we are approaching things wrongly. It is impossible for us to give a Christian witness to others because the experience of joy does not exist within us, given that our souls are not comforted or saved.

Above all, the Gospels and the Holy Scriptures in general, as well as other books such as the lives of the saints and martyrs, but also the services that we attend—Vespers, Matins, the Divine Liturgy and other services—all of these speak about something else; they convey a different sort of life than that which we live, and this is surprising. What happened to us that, though we listen to these things and, if you will, we like them and they attract us, there is no change in us? There are plenty of believers who desire to listen to these things we've mentioned and are attracted by them and are sometimes stricken with compunction. However, there occurs no real change in their souls, because man protects and shelters the self. This is a terrible thing. We take the little grace that God gives us, together with the small blessings that He shares with us because He descends to our level and awaits for us—we snatch these gifts solely to preserve the self, for fear that something undesirable might happen to our self. In contrast, we ought to give ourselves entirely over to death; we ought to give ourselves entirely to Christ so that He can reign within us, so that He might command us and be our God, our Lord and Savior. What can we say! Please forgive me but I will not cease to say things as they are in the hope that God will enlighten us and we will take the first step, which is simply to make the decision to give ourselves entirely to Christ, as simply as Apostle Peter said: "If it is You Lord, bid me that I come." Why can't we say something similar, expressing our faith in the Lord? Do we not believe in Him as God, as God Who became man and came specifically to save the world? Do we not believe that He saves the world from sin? Do we not believe that He transforms the soul? We believe these things. Therefore, let us leap outside of ourselves in an effort to demonstrate that we indeed believe. Let us descend from our own boat, if I might use the expression, let us exit from our own selves and let us dedicate ourselves to Christ with trust.

To be sure, this has consequences. Although it is very simple, very simple indeed, and very easy to do, there are consequences, because one

cannot afterward live life as before. In everything that you do, you will be different, altered. In other words, you will be as Christ wishes you to be. Rather, by having Christ dwelling within you, you will be as Christ is. Christ will be expressed in you; your life will demonstrate Christ's life and virtues.

August 13, 1995

This article was reproduced from:

Archimandrite Symeon Kragiopoulos, *Adam Where Are You? Homilies on Repentance and Confession, Homily 6, Man's Drama and His Salvation*, St John Chrysostom, Greek Orthodox Monastery, Pleasant Prairie, WI, p. 119-129.

Drama omului și mântuirea lui

Dumnezeule mântuiește-mă!

Pericopa evanghelică pe care am ascultat-o se referă la mersul pe mare al Mântuitorului, la chemarea Apostolului Petru, care ceruse acest lucru și care a mers pe mare.

La a patra strajă din noapte, adică spre dimineață, ucenicii L-au văzut pe Domnul mergând pe mare. "Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s-au înspăimântat zicând că este nălucă, și de frică, au strigat. Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le, Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!" Iar Petru care era totdeauna nestăpânit, i-a zis și acum: "Doamne, dacă ești Tu, dă poruncă să vin la Tine pe apă!" "Vino, i-a zis!" Hristos i-a dat poruncă și Petru coborând din corabie și mergând pe apă, s-a îndreptat către Hristos, "dar văzând vântul, s-a temut și, începând să se scufunde, a strigat, zicând: "Doamne, scapă-mă!" Pe de o parte se sprijină pe cuvântul lui Hristos, merge pe apă ca și El, pe de altă parte, ca un om neputincios, care-și cunoaște firea, știe ce va face vântul, ce va face furtuna, ia seama la vânt, nu se mai gândește la Hristos, începe să se scufunde și strigă: Doamne, scapă-mă!" Hristos l-a apucat de mână, dar în același timp l-a și muștră: "Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoii?"

În acest incident se consumă drama omului și mântuirea lui. Problema este în ce măsură suntem dispuși să înțelegem lucrurile pe care Domnul ni le oferă să le înțelegem, câtă dorință avem să le primim așa cum vrea Acesta? Nu facem deloc bine. Frecventăm deseori biserica, urmărim să dobândim toate celelalte lucruri de folos pe care le are un creștin, dar în zadar. Nu suntem creștini așa cum ne vrea Dumnezeu, așa cum trebuie să fim!

Vedem în cazul Apostolului Petru că, în ceasul în care se uită pe sine, se desprinde de sine, ca și cum nu ar exista în acel ceas decât Hristos, se încrede în Hristos, în porunca pe care o dă Acesta, merge pe apă ca și Hristos. Pășește pe deasupra, ca și cum nu ar fi om obișnuit, ca și cum nu ar trebui să se scufunde din pricina greutății.

Pe de altă parte, Petru însuși, nu în altă zi, nu cu mult timp în urmă, ci în același moment, începe să se scufunde. Și, așa cum consemnează evanghelistul, ”văzând vântul puternic, s-a temut,” și ca și cum L-ar fi uitat pe Hristos, s-a întors spre sine, s-a temut că se va scufunda, și chiar începe să se scufunde

Să ne amintim că unii dintre noi nu numai că o spun, dar o și pățesc. Temându-se să nu se îmbolnăvească, se îmbolnăvesc, înfricoșându-se să nu pățească ceva rău, li se întâmplă un lucru rău. Adică, este ca și cum omul și-ar căuta singur boala, neputința. Aici, Petru se află în situația în care el însuși și-ar fi dorit să se scufunde. Aici se află marea taină a dramei, a nefericirii, dar și a mântuirii omului.

M-am îndumnezeit pe mine însumi

Am spus în mai multe rânduri că păcatul omului constă în faptul că se îndumnezeiește pe sine însuși. El încetează să-L aibă drept dumnezeu pe Creator, indiferent dacă se roagă lui Dumnezeu și-I cere ajutorul. Toată lucrarea din sufletul omului se petrece în așa fel, încât omul se are pe sine drept Dumnezeu. Ce sa va întâmpla dacă se face dumnezeu fără să fie? Ce va fi? Va deveni din ce în ce mai rău. Va fi cuprins de toată suferința, se va scufunda și se va îneca în propria sa existență.

În epoca de astăzi, așa cum stau lucrurile, sau cel puțin așa cum le văd și le confirm eu, nu poți să îl scoți pe om din mentalitatea că este propriul său dumnezeu. Cum să înțeleagă în această stare, ce vrea să -i spună Dumnezeu? De unde să înțeleagă cum Îl urmează cineva pe Hristos, cum viețuiește cineva în Hristos, cum împlinește cineva voia lui Hristos, poruncile lui Hristos și cum în final, Îl va avea cineva pe Hristos în lăuntrul lui, va fi unit cu Hristos și va trăi viața lui Hristos? Cum să înțeleagă aceste lucruri omul nefericit de astăzi?

Cel care are dispoziția cea bună, să conștientizeze, să simtă, să mărturisească și să accepte: ”acesta a fost păcatul meu până astăzi, faptul că m-am îndumnezeit pe mine însumi, că am fost propriul meu sfătuitor, am făcut ceea ce am voit eu însumi!” Chiar și îndatoririle religioase pe care le face cineva, le face după bunul plac

Poți să mergi să te mărturisești, dar să o faci după cum îți place ție, și nu cum dorește Dumnezeu. Poți să te duci să te împărtășești, dar să o faci cum îți place, și nu după voia Domnului. La fel, poți să-ți faci rugăciunile după bunul plac, și nu după cum dorește voia divină. Dacă te îndoiești de

acest lucru, dovada este că, în final, Hristos nu se unește cu tine, tu nu te unești cu Hristos, El nu se află înlăuntrul tău, viața Lui nu este viața ta. Și, în cele din urmă, nu afli bucuria lui Dumnezeu, nu ești un creștin adevărat. Așa cum am spus în aceste zile: oare, Dumnezeu nu mai există și în vremurile noastre, nu este Același Duh Sfânt și astăzi, aceeași Biserică cu Sfintele ei Taine? De ce nu ne mai folosesc toate acestea? Și nu numai că sufletul nostru nu se sfințește, nu se izbăvește de păcat, nu numai că Hristos nu Se mai sălășluiește înlăuntrul nostru, încât să simțim că suntem cu Hristos și că viața noastră este pe măsură, dar suntem și nefericiți! Suntem creștini, dar arătăm ca cei mai nefericiți, ca cei mai nenorociți, tocmai pentru că ne-am îndumnezeit pe noi înșine.

Sub acest aspect, creștinii nu se deosebesc de ceilalți oameni din lume. Așa cum stau lucrurile, toată omenirea de astăzi, în orice loc ai fi, ai auzi și ai privi, toți oamenii gândesc și lucrează în acest fel, adică se îndumnezeiesc pe ei înșiși, dumnezeul lor sunt ei înșiși. Dacă își amintesc de Dumnezeu, o fac ca Acesta să vină să le facă câteva servicii. Nu-L adoră pe Dumnezeu, nu-L slujesc, nu-L iubesc, nu I se dăruiesc Lui, nu se încredințează lui Dumnezeu, nu renunță la ei înșiși ca să fie ai lui Dumnezeu. Aceasta este atitudinea omenirii. Și a creștinilor deopotrivă. Se numesc creștini, dar îi stăpânește același duh, aceeași mentalitate. Din nefericire, oriunde te-ai duce, ți se va confirma acest lucru.

Și, deși omul este nefericit, nenorocit, în loc să se trezească și să zică: "C-e fac? Nu cumva tocmai pentru că astfel cuget și lucrez mă scufund?" El continuă și cu cât se scufundă, cu atât își face voia, cu atât mai mult se îndumnezeiește pe sine.

Cine greșește pentru starea în care ajunge omul?

Cât timp Petru a uitat de sine, cât timp a ascultat de porunca lui Hristos și s-a încredințat Acestuia, a coborât și a mers pe mare. Când și-a amintit de sine, din pricina fricii, a început să se scufunde. Și nu este întâmplător acest lucru!

Amintiți-vă de faptul că, în acea zi mare în care Domnul a fost răstignit, înainte să-L înalțe pe cruce, L-au judecat și L-au trimis de la Ana la Caiafa. Iar Petru, același Petru, înspăimântat de frică, ajunge să se lepede de Hristos de trei ori.

Și iată, tâlharul de pe cruce, care nu mai avea frică de nimic—murea, ce frică să mai aibă?—s-a luminat. S-a întâmplat acest lucru, nu pentru că se afla pe cruce și în pragul morții, ci era necesară și buna intenție. Celălalt tâlhar nu s-a luminat, dar acesta ajunge să înțeleagă lucruri pe care nimeni nu le-a mai înțeles până atunci și grăiește lucruri pe care nu le-a grăit nimeni altcineva. De aceea se învrednicește să intre primul în Rai (cf. Luca 23, 39-43). Petru, cu toate că a viețuit lângă Hristos, cu toate că a aflat

multe lucruri, când l-au întrebat ă n curtea arhiereului: ”Nu cumva ești și tu cu Iisus?” (cf. Luca 22, 54-62), pentru că s-a temut să nu-l prindă și să-l omoare, face ceea ce face. El se teme ca și acum. A văzut vântul puternic, consemnează evanghelistul, s-a temut și a început să se scufunde.

De ce se teme, însă omul? Se teme exact ca să nu-i fie ucis idolul sinele său căruia se închină ca unui dumnezeu. Atunci când omul renunță la sine, când își taie voia, nu mai are pentru ce să se îngrijească, nu se mai teme. Acestea nu sunt simple cuvinte, iar prin ceea ce facem noi astăzi suntem vrednici de milă.

Când au mers la Sf Vasile cel Mare și l-au amenințat, așa cum vă amintiți, le-a spus: ”Cu ce mă amenințați? Că mă veți exila? Oriunde m-ați duce, al Domnului este pământul și plinirea Lui; Că-mi veți lua bunurile? Care averi? Nu am nimic! Că mă veți chinui, că mă veți lovi? Măcar să o faceți! Sunt atât de neputincios că voi rezista foarte puțin și voi pleca la Domnul meu!”¹ Cât de mare este Sf Vasile! Cât de simplu vorbește despre această problemă! Nici nu face pe viteazul, așa cum facem noi câteodată, desigur, luându-ne măsuri.

Același lucru făceau în vechime și martirii. Nu luau în seamă chinurile, ca și cum ar fi fost lucrurile cele mai nedureroase și mai lipsite de primejdii. Așa le înfruntau și așa vorbeau despre acestea. De ce? Tocmai pentru că muriseră pentru ei și se uniseră cu Dumnezeu. Așadar, păcatul constă în faptul că omul s-a despărțit de Dumnezeu și s-a îndumnezeit pe sine. Și nu se putea întâmpla altfel, pentru că omul a fost creat ca să aibă un dumnezeu. Atunci când nu este cu Dumnezeu se face pe sine dumnezeu sau își creează idoli, așa cum au făcut în vechime idolatrii sau cei de astăzi care divinizează oameni, curente, ideologii. Te uiți la ei și îți se face milă.

Drama omului este că se divinizează pe sine însuși.

Suntem pe un drum greșit!

Fă rugăciuni și închinăciuni câte vrei, fă orice vrei. Dacă nu vei înțelege acest lucru, toate vor fi ca să slujești idolului tău, să aduci jertfe dumnezeului pe care-l ai înlăuntrul tău, adică ție însuși! Câte osteneli duhovnicești se pierd pentru că se fac de dragul nostru?

De aceea, nu știm să ne mărturisim, nu vedem păcatul nostru, iar Dumnezeu nu are încredere în noi, ca să ne dea de la început bucuria, să ne facă fericiți. Din pricina aceasta nu ne dă harul Său, care ne este de folos să-i luminăm și pe ceilalți, să-i îndrumăm la adevăr, ca să se mântuiască și aceștia.

Nu poate să aibă încredere în noi, nu pentru că ne dușmănește, ci pentru că suntem răi. Unii dintre noi când aud aceste lucruri cad în deznă-

¹ Sf Grigorie Teologul, Opere, vol. 6, Cuvântarea 43, la înmormântarea Sf Vasile cel Mare, Episcopul Cezarei Capadociei, Ed. Grigorie Palama, Tesalonic 1980, p 210.

dejde. Se așteaptă, zic ei, să audă un cuvânt bun, dar nu-l aud și disperă. Acesta este cuvântul cel bun: să conștientizăm, să înțelegem că suntem pe calea cea greșită, cugetăm în ascuns, percepem greșit lucrurile. Nu putem să dăm mărturie creștinească altor oameni de vreme ce această mărturie nu există înlăuntrul nostru, de vreme ce sufletul nostru nu-și află odihna, izbăvirea.

Sfintele Evanghelii, Sfânta Scriptură, Viețile Sfinților, Martirologiile, dar și Vecernia, Utrenia, Sfânta Liturghie vorbesc de o cu totul altă viață, diferită de cea pe care o trăim noi.

Este lucru de mirare. Ascultăm aceste slujbe, ne sunt dragi, dar în noi nu are loc nici o schimbare! Sunt destui creștini care doresc să le audă, sunt atrași de acestea, câteodată se umplu de evlavie, dar schimbarea reală în viața lor, în sufletul lor nu are loc, pentru că omul se ocrotește pe sine.

Este înfricoșător! Puținul har pe care ni-l dă Dumnezeu, puțină binecuvântare pe care ne-o dăruiește, pogorământul pe care-L face Dumnezeu cu noi și așteptarea Lui, le folosim ca să ne ocrotim pe noi înșine, să nu pătimim ceva, deși are trebui să ne dăm propriul eu la moarte, să ne dăruim pe noi înșine lui Hristos, înlăuntrul nostru să Se sălășluiască Hristos, să ne cârmuiască, să ne fie Dumnezeu, Domn și izbăvitor.

Deci, ce să grăim? Să ne ierte! Să ne lumineze, să dorim să facem acest pas, să ne decidem să ne schimbăm, să ne lăsăm în seama lui Hristos, așa cum a făcut Petru, care a zis: ”Doamne, dacă ești Tu, spune-mi să cobor!”

Cum credem în Domnul? Oare nu credem în El ca Dumnezeu, nu credem că S-a făcut om, că a venit să mântuiască lumea din păcat? Că izbăvește sufletul nostru? Credem în toate acestea! Așadar, să ne grăbim să arătăm că în acest fel credem, să sărim din barca noastră, ca să zic așa, să ieșim din egoismul nostru și să ne încredințăm lui Hristos.

Desigur acest lucru are urmări. Deși este foarte simplu, foarte ușor, are urmări. Adică, nu poți să-ți continui viața pe care ai dus-o, ci trebuie să te schimbi în toate. Vei fi așa cum te vrea Hristos. Dacă vreți să o spunem mai pe înțeles, vei fi ca și cum Hristos ar trăi înlăuntrul tău. El se va manifesta prin tine, sau tu te vei manifesta prin virtuțile lui Hristos.

13 August 1995

Predică la Duminica a 9-a din Evanghelia Sf. Matei.

Arhimndrit Simeon Kraiopoulos, *Adame unde ești? Despre Pocăință, Drama omului și mântuirea lui*, Ed. Bizantină, București, 2008, pg.88-97.

ANNOUNCEMENTS

ORTHODOX WOMEN IN HEALING MINISTRIES

September 29-30, 2023

Guest Speaker Dr Eugenia Scarvelis Constantinou, PhD

For details and registration see: www.owhm.org or email
Mrs. Monica Dellas at: monica@owhm.org

CLERGY WIVES RETREAT

October 6-8, 2023

For details and registration contact Mat. Jeanine Frigerio
at: jeaninefrigerio@gmail.com

FALL WORK DAY

November 4, 2023

Time: 10:00 am to 4:00 pm.
Please bring rakes and gloves.

The mozaic of Jesus Christ has been finished and installed just before Pascha of this year.

The Theotokos and St John's mozaics are in process.

We thank all those who took part in the Spring Work Day.
May God reward your efforts plentifully.

**36th ANNUAL PILGRIMAGE
FEAST OF THE DORMITION
2023**

AUGUST 14 and 15

PRESIDING HIERARCHS

His Eminence Archbishop NATHANIEL

His Grace Bishop ANDREI

Romaian Orthodox Episcopate of America, OCA

GUEST OF HONOR

His Grace Bishop DANIEL

Diocese of the Midwest, OCA

PILGRIMAGE SCHEDULE

Monday August 14

6:00 pm Vigil of the Feast with Lamentations

Tuesday August 15

9:00 am Akathist, Hours

Vesting of Hierarchs and procession to the Pavilion

10:00 am Hierarchal Divine Liturgy

During lunch break giftshop will be open.

2:00 pm Holy Unction Service

We ask that guests bring their own lunch.

The monastery will provide refreshments, coffee and sweets.

